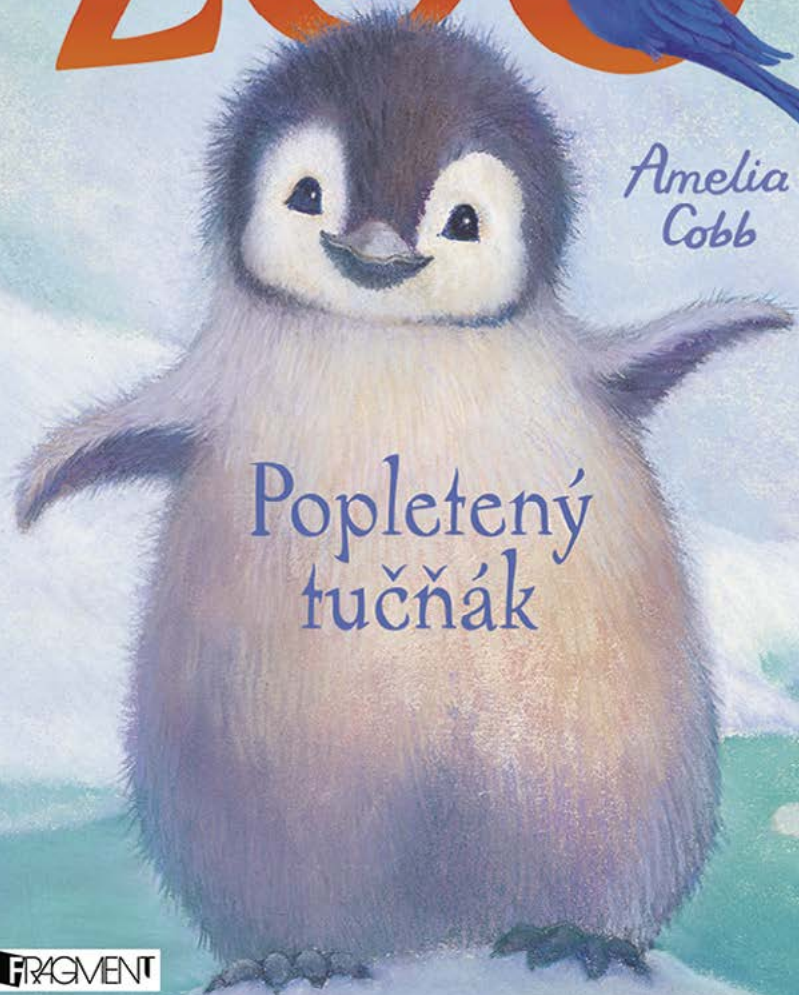

Ema a její kouzelná

ZOO

*Amelia
Cobb*

Popletený
tučňák

Ema a její kouzelná zoo

Popletený tučňák

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

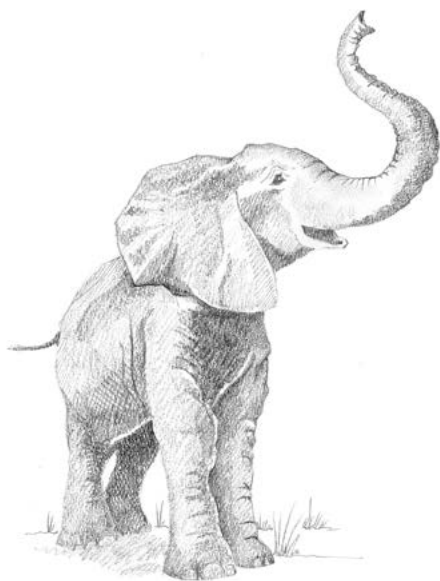
Amelia Cobb
Ema a její kouzelná zoo
Popletený tučňák – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ema a její kouzelná ZOO

Nejnovější obyvatel Záchranné zoologické zahrady Pip je to nejroztomilejší mládě tučňáka, jaké kdy Ema viděla. Ale něco s ním není v pořádku... Pip podle všeho netuší, že je tučňák!

Ema a její kouzelná
ZOO

Popletený
tučňák

*Amelia
Cobb*

FRAGMENT

Kapitola jedna

Léto v Záchranné zoo

Ema Parkerová se usmívala, když s batohem v ruce vyběhla ze školních vrat. Její maminka Lucy na ni už čekala a vzala jí batoh z ruky. „Jsou letní prázdniny!“ vykřikla Ema a nadšeně maminku objala.

Lucy se usmála a prohrábla jí vlnité hnědé vlasy. „Jaký byl poslední den ve škole?“ zeptala se.

Ema začala vzrušeně hopsat po chodníku. „Bezva, ale už jsem se nemohla dočkat, až začnou prázdniny! Celých šest týdnů!“ Usmála se na maminku. „A já strávím každičký den na svém oblíbeném místě.“

Jak se blížily k domovu, Ema v dálce slyšela nejrůznější zvuky: řev, troubení, skřehotání a pištění. Zvířecí zvuky!

Konečně zahruly za roh a přímo před nimi se objevila vysoká brána s řadou bujných dubů po obou stranách. Brána byla vyrobená ze zlatého dřeva a pokrytá složitými plastikami nejrůznějších druhů zvířat, na jaká si člověk dokázal vzpomenout. Byli tu majestátní tygři, vznášející se orli, chňapající krokodýli a elegantní gazely. Nad vstupem se nacházela dvě slova vyřezaná ozdobným písmem: ZÁCHRANNÁ ZOO a nad nimi se na slunci blýskal zlatý horkovzdušný balon.

Skrz bránu se valila fronta nedočkávkých návštěvníků, ale Ema s maminkou prošly kolem nich. Sotva vstoupily do zoo, Emu zaplavil důvěrně známý pocit štěstí.

„Domove, sladký domove,“ zašeptala.

Ema s maminkou nešly na návštěvu do zoologické zahrady – *bydlely* tam! Emin prastrýček Horác byl slavný cestovatel a odborník na zvířata a na svých cestách po světě objevil spoustu živočichů, kteří potřebovali pomoc. Proto se rozhodl vybudovat tuhle zoo – jako bezpečné útočiště pro každého tvora, který byl opuštěný, zraněný nebo se ocitl v nesnázích. Nyní zde žily stovky nádherných zvířat.

Emina maminka byla Horácova neteř a zdejší veterinářka. Bydlely s Emou v malém domku na kraji zoo, takže Lucy byla k dispozici, kdykoli ji zvířata potřebovala. Ema si nedokázala představit lepší místo pro život.

Za branou zoologické zahrady se klikatil chodník z červených cihel. Za teplého letního dne, jako byl tenhle, se po něm pohybovaly stovky návštěvníků, kteří si cestou kolem jednotlivých výběhů nadšeně sdělovali své dojmy. Teď, když skončila škola, začala do zoo přicházet spousta rodin. Ema zahlédla Jacka a Nikolu

ze své třídy, stále ještě oblečené v zelenobílé školní uniformě. Usmála se, zamávala na ně a oni jí zamávali zpátky.

„To je Ema, ta holka, o které jsem ti vyprávěla,“ slyšela, jak Jack říká svému tatínkovi. „Bydlí tady. Ta se má!“

Jak se Ema s maminkou prodíraly davem ke svému domku, Ema nad sebou zaslechla vzrušené švitoření. Zvedla hlavu a zastínila si oči před ostrým sluncem. Z vrcholku platanu nad ní rozpustile vykukoval malý, chlupatý obličejík.

„Monty!“ vykřikla a usmála se.
„Pojď dolů, lumpíku!“

Zvířátko okamžitě seskočilo z větve a mrštně jí přistálo na rameni. Ema vzala měkké, teplé tělíčko do náruče, aby se s ním pomazlila. Monty byl maki, nejmenší lemur na světě, s obrovskými zlatými očima a dlouhým sametovým ocáskem. Prastrýček Horác ho zachránil, když byl lemurek ještě mládě, a přinesl ho do Záchranné zoo.

Teď bydlel Monty v domku s Emou a byl to její nejlepší kamarád.

„Monty byl dneska obzvlášť rozpustilý,“ oznámila Lucy Emě cestou. „Pan Pinch si ráno přinesl k snídani borůvkový muffin. Potom ale přivezli dodávku ovoce na tento týden a on ji odešel převzít. Když se vrátil, muffin byl pryč. Pan Pinch se *strašlivě* zlobil.“ Zavrtěla hlavou na lemurka. „Nevěděl, co se stalo, ale *já* si všimla, že Monty má na tlapkách drobky!“

Ema si nemohla pomoci, rozesmála se a objala Montyho ještě pevněji. Pan Pinch byl ředitelem zoologické zahrady a byl *pořád* nabručený. Monty ho s oblibou škádlil.

Když dorazily k domku, Lucy vrátila Emě školní batoh. „Musím teď jít zkontrolovat levharta, takže vás nechám samotné. Přijďte domů na svačinu.“ Letmo políbila Emu na tvář a pošimrala Montyho na měkkém bříšku.

„Jasně, mami!“ Ema s úsměvem sledovala, jak maminka spěchá k místní nemocnici.

Jakmile jí zmizela z dohledu, vešla do domku a usmála se na Montyho. Rozpustilý lemurek jí seskočil z ramene a běžel k misce s ovocem na kuchyňském stole. „Mňam!“ zašvitořil a šikovnými prstíky si oloupal banán. „Borůvkové muffiny jsou dobré, ale stejně mám nejradši banány.“

Ema se zachichotala. Vždycky byla ráda s Montym nebo jakýmkoli jiným zvířetem v Záchranné zoo o samotě. Když nikdo nebyl nablízku, nemusela skrývat své úžasné tajemství.

Ema věděla, že zvířata dokážou mluvit s lidmi a že jen pár speciálních lidí jim dokáže odpovědět. A ona patřila mezi ně!

Kapitola dvě

Plán pana Pinche

Ema se utíkala nahoru převléct. Vybrala si zářivě žluté letní šaty na ramínka a své oblíbené žabky a rychle si namazala obličej opalovacím krémem. Potom si kolem krku zapnula hezký stříbrný řetízek – velice zvláštní řetízek. Byl na něm přívěsek ve tvaru lví tlapky, který dostala jako dárek od prastrýčka Horáce. Ten přívěsek dokázal otevřít všechny

dveře v Záchranné zoo, takže Ema mohla vidět každé zvíře, kdykoli chtěla.

Monty se uvelebil na její posteli. „Emo, opravdu zítra nemusíš do školy?“ zeptal se s nadějí v hlase.

Ema se na Montyho usmála do zrcadla. „Ne, Monty, nemusím. *Celých šest týdnů* není škola, takže můžu trávit spoustu času s tebou!“

Monty nadšeně vypískl a začal poskakoval po posteli.

Ema si zapnula do vlasů žlutou sponku ve tvaru motýla a otočila se ke kamarádovi. „Je dobře, že tady budu s tebou. Aspoň dohlédnu na to, aby ses choval slušně – a například nesnědl panu Pinchovi snídani! Neměl bys brát věci, které ti nepatří, Monty. Měl jsi štěstí, že tě přítom neviděl.“

Monty jí skočil do náruče a přitulil se k ní. „Ale byla to legrace, Emo. A dobrota!“

Ema se musela usmát. Monty byl tak rozkošný, že všechno, co udělal, jí připadalo roztomilé – dokonce i když provedl nějakou lumpárnu. Lehce ho pohladila po hebkých ouškách a posadila si ho na rameno.

„Jdeme, Monty. Podíváme se, co se děje v zoo!“

Ema s Montym vyběhli ven a proplétali se mezi návštěvníky, až dorazili k odbočce vedoucí mezi výběhy pro lamy a dikobrazy. Nad hlavou jim šuměly vysoké buky, které stínily cestu před horkým sluncem. Ema znala všechny zkratky v zoo a tenhle chodník vždycky patřil k nejklidnějším místům. Protože se kolem pohybovalo jen pár návštěvníků, mohli si s Montym bez obav povídat.

„Nejdřív se půjdeme podívat na hrochy,“ navrhla Ema. „Malá Hetty se právě učí plavat. Jestli budeme mít štěstí, třeba ji zastihneme ve vodě.“ Stejně jako všechny výběhy v Záchranné zoo byla blátivá laguna, kterou Hetty sdílela se svojí maminkou a sestrou, zbudovaná speciálně pro ně a vypadala úplně stejně jako hroší domov v divočině. Ema s Montym s oblibou sledovali, jak se v ní hroši válejí a vyfukují bubliny v mazlavém bahně.

Ema nedočkavě odbočila na chodník vedoucí k laguně. „Během léta můžeme dělat tolik zábavných věcí, Monty,“ oznámila. „Každé ráno můžeme pomoci ošetřovateli, až bude dávat Rorymu a Leonardovi snídani. A Luna čeká každým dnem štěňata, takže se o ně můžeme pomáhat starat. Ještě nikdy jsem neviděla mláďata vlka arktického.“

Monty se vzrušeně zavrtěl. „Doufám, že Goo brzy přiletí domů, Emo,“ zašvitořil. „Chybí mi.“

Ema se usmála Montyho přezdívce pro prastrýčka Horáce. „Mně taky, Monty. A navíc doufám, že s sebou přiveze do Záchrané zoo nové zvíře. Pak by byly tyhle prázdniny dokonalé.“

Jak se blížili k Hettyině výběhu, uslyšeli před sebou na chodníku rozzlobený hlas. „Sakra! Ušpinil jsem si svoji oblíbenou čepici!“